

ПЛОВДИВСКИ УНИВЕРСИТЕТ

ИЗДАНИЕ ЗА ОБРАЗОВАНИЕ, НАУКА И КУЛТУРА

БРОЙ 7 (362), година XXIV

10 октомври 2006 година

10 171

КАНДИДАТ-СТУДЕНТИ СЕ ПРОБВАХА В ПУ

ЗАПОЧНА ПОДПИСКА ЗА СТРОЕЖ НА ОБЩЕЖИТИЯ

НА СТР. 3

ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА – ФОРМА И СЪДЪРЖАНИЕ

НА СТР. 8

- ВИСШЕТО ОБРАЗОВАНИЕ В ИСПАНИЯ
- НАЙ-РЕДКИТЕ ЕЗИЦИ
- ПЛАНЕТИТЕ СТАНАХА С ЕДНА ПО-МАЛКО
- КОРПОРАТИВНИ УРОЦИ

- ПРОФ. ТОДОР ИВ. ЖИВКОВ И ЕТНОЛОГИЯТА В БЪЛГАРИЯ
- ЕКИП ОТ УНИВЕРСИТЕТА С МЕЖДУНАРОДНА НАГРАДА
- ЛЕТНИТЕ ИЗЯВИ НА УЧЕБНИЯ ТЕАТЪР

46-ЯТ ВИПУСК ПРЕКРАЧИ ПРАГА НА ПЛОВДИВСКАТА АЛМА МАТЕР

Тържествено събрание по случай откриването на новата учебна година се състоя на 1 октомври в Концертна зала. Сред официалните гости бяха заместник-министърът на образованието и науката Екатерина Виткова, депутатите Атанас Папаризов, Захари Георгиев и Пламен Славов, заместник-управителят на Пловдивска област Найденов.

Академично слово изнесе проф. д-р Иван Куцаров - ректор на Пловдивския университет "Паисий Хилендарски". Той отбеляза ролята на Паисий за българското възраждане и мястото на университета в съвременното общество.

Ректорът цитира данни от последната кандидат-студентска кампания, които потвърждават трайния интерес към нашето висше училище. През тази година в ПУ се конкурираха по 9 кандидати за 1 място, а на изпита по български език се

явиха около 5500 кандидати, което го нарежда на първо място в страната.

Подчертана беше и трайната тенденция за разширяване географията на сътрудничеството между ПУ и чуждестранни вузове от Европа, Америка, Азия. По възходяща линия се движи студентската и преподавателската мобилност по различните европейски програми. През миналата учебна година на студенти от университета по тези програми са изплатени 112 хил. евро, а за новата учебна година са предвидени 136 хил. евро.

Атанас Папаризов - председател на комисията за европейска интеграция към народното събрание, поздрави първокурсниците, които от първи януари ще бъдат студенти и от Европейския съюз и ще трябва да се развиват и доказват в новото "общество на знанието".

Заместник-министър Екатерина Виткова поднесе поздравления от министъра

на образованието доц. д-р Даниел Вълчев, отбеляза и кои са новите акценти в областта на висшето образование, сред които най-важният е създаване на дългосрочна стратегия за развитие на този образователен сегмент.

Пожелания за успешна учебна година отправи заместник-областният управител Найденов, прочетени бяха поздравителни адреси от министъра на транспорта Петър Мутафчиев, от ректора на Аграрния университет проф.

д-р Йорданка Кузманова и от ректора на Медицинския университет доц. д-р Георги Паскалев.

Студенти от четвърти курс предадоха на своите колеги първокурсници символите на университета - ключа, знамето и препис от Зографската чернова на "История славяноболгарская".

Тържественото събрание приключи с изпълнение на студенти от новооткритата специалност "Музика" към Педагогическия факултет.

"Пловдивски университет"

Първокурсниците пред първия учебен час

Доволни ли са първокурсниците, че вече са студенти в Пловдивския университет? Трудно ли е било кандидатстването? Какви са очакванията им за студентския живот? Макар и плахи, някои от тях се осмелиха да споделят впечатленията си пред читателите на вестника. А именно:

"Имаше голяма конкуренция, но не се затрудних много на изпитите. Не ме приеха точно в най-желаната специалност, но все пак в една от първите. Преди няколко години имах желание да следвам в чужбина, обаче предпочетох да си остана в

България. Представям си работата в университета като занимания с много интересни неща, упражнения в лаборатории."

Ива, Химия

"Искам след като завърша да се реализирам в България и смятам, че подготовката в университета ще ми е достатъчна."

Росица Димитрова,

Български език
и английски език

"Уроците за кандидатстване бяха тежки, но самите изпити не бяха много трудни. Доколкото знам висшето образование е доста напред с материала. Очаквам да завър-

ша и да си хвана хубава работа по професията."

Георги Христов, МИО

"Много хора и без висше образование си намират начини да изкарват парички. Само че за момичетата е по-лесно да си намерят работа, ако имат диплома. Затова съм тук."

Галена, Английска
филология

"Трудно беше с конкуренцията, защото момичетата имаха по-висок бал, а имаше и много желаещи. Кандидатствах на много места. Имам планове за магистратура в Америка."

Антон, Биотехнологии

"На изпитите беше трудно, но накрая ме приеха точно това, което желях. Искам и като завърша да се занимавам с музика."

Илиана, Музика

"Искам да се изуча, да започна работа и да стана богат. Студентският живот ми се вижда като много купони и приятели. Надявам се да съм в добри отношения с лекторите."

Георги Демирев,
Английска филология

Анкетата подготви:
Ангелина
РАНГЕЛОВА

Погнуска за строеж на студентско общежитие

Студентският съвет към Пловдивския университет "Паисий Хилендарски" организира подписка за построяване на студентско общежитие. До настоящия момент студентите от ПУ ползват легловата база на останалите висши училища и на ДП "Студентски общежития и столове".

В ПУ учат 7626 студенти редовно обучение, от които 5550 не са жители на Пловдив, което ги прави потенциални потребители на общежитията. Общият брой на студентите в Пловдив, редовна форма на обучение, е 16400, а леглата в общежитията са 3817. Около 1000 от тях се предоставят с предимство на чуждестранните студенти, обучаващи се в пловдивските вузове.

Всички останали висши училища в Пловдив задоволяват почти на 100% нуждите на своите студенти от общежи-

тия, единствено в Пловдивския университет недостигът е перманентен.

Това състояние на нещата даде повод Студентският съвет да организира тази подписка, която се надяваме да получи широка подкрепа от академичната общност и гражданството в Пловдив.

След приключване на инициативата събраните подписи ще бъдат изпратени с отворено писмо до министър-председателя на Република България, министъра на образованието, министъра на финансите, областния управител на Пловдивска област.

Студентите на Пловдивския университет се надяват настоящата кампания да има положителен отзвук и да доведе до реални действия.

**Студентски съвет
към ПУ
"Паисий Хилендарски"**

Кандидатстудентската кампания в цифри

Пловдивската алма матер бяха избрали 10171 кандидат-студенти. Като първа желана специалност, редовно обучение, най-голям брой бяха посочили Маркетинг – 1511, Стопанско управление – 990, Право – 744, Информатика – 631, Макроикономика – 602; задочно обучение: Маркетинг – 417, Стопанско управление – 287, Макроикономика – 162, Българска филология – 129, ПУП и НУП – 126.

Като цяло най-голям интерес е бил проявен при редовното обучение към специалностите Стопанско управление – 6344, Макроикономика – 6054, Философия – 4061, Балканистика – 3987, Социология – 3331; задочно обучение: Маркетинг – 4058, Стопанско управление – 3922, Макроикономика – 3702, Българска филология – 2083, Български език и история – 1877.

Чуждестранните студенти в ПУ

Департаментът за езикова и специализирана подготовка на чуждестранни студенти (ДЕСПЧС) като структурно звено в Пловдивския университет "Паисий Хилендарски" е създаден през 2000 г. Дотогава в рамките на Филологическия факултет функционира основаното през 1994 г. Подготвително отделение за чуждестранни студенти. Директор на Департамента е проф. дфн Диана Иванова.

През август завърши поредната учебна година в ДЕСПЧС към ПУ "Паисий Хилендарски".

През 2005/2006 г. тук се обучаваха 46 чуждестранни студенти от Турция, Гърция и Ирак. По програмата "Сократ-Еразъм" за един семестър учебни занятия посещаваха и студенти от Австрия, Полша, Чехия, Франция и Белгия.

В продължение на една година чуждестранните студенти в Департамента изучават активно български език – по шест учебни часа шест дни в седмицата. Освен това преподавателите често като допълнение организират и разходки из Стария град, посещения на музеи, изложби (и естествено, на кафенета).

Не са за пренебрегване и контактите с българските студенти. Под тяхно влияние и заедно с тях турските и гръцките студенти разбраха какво означава всъщност 8-ми декември, а в края на 2005 г. студентският лингвистичен клуб "Проф. Борис Симеонов" към Филологическия факултет реши да организира традиционния си коледен бал съвместно с подготвителния курс на ДЕСПЧС.

В началото на април в рамките на курса по Странознание на България за запознаване на студентите с българската история и култура беше организирана екскурзия до Карлово, Калофер, Сопот и Копривщица.

През юли дойде времето и на изпитите. На тях чуждестранните студенти трябваше да докажат, че са достатъчно под-

Проф. Диана Иванова

готвени през 2006/2007 г. да седнат на банките редом с българските си колеги и да слушат и разбират наравно с тях лекциите на български език. Естествено, не мина и без поправки, ликвидации и дребни разочарования, но нали в това също се крие част от прелестите на студентския живот!

След годината, в която изучаваха само български, студентите от Департамента получиха дипломите си, както и правото да продължат следването си в ПУ, като се насочат към избраната от тях специалност. Списъкът от търсените специалности е изключително разнообразен – английска филология, МИО, право, политология, физика, молекулярна биология, предучилищна и начална училищна педагогика, социална педагогика, физическо възпитание...

На 3 октомври в Заседателната зала в новата сграда на Пловдивския университет беше открита новата учебна 2006/2007 година в ДЕСПЧС. Засега във формираните две групи най-много на брой са студентите от Турция и Гърция, но има също така и от Сирия, Палестина и Франция. Заявили са своето намерение да се запишат в курса и желаещи от Пакистан, Йордания, Мароко, Нигерия и Зимбабве.

Добре дошли и успешно начало на новите студенти!

Департамент за езикова и специализирана подготовка на чуждестранни студенти

ЕДИН МЕСЕЦ ЗАЕДНО С

Проф. д-р Никола БАЛАБАНОВ

За пръв път го видях през ноември, 1955 година. Аз – първокурсник във Физико-математическия факултет, той – студент последна година в Историческия. Събра ни вузовската комсомолска конференция в 65-та аудитория на Софийския университет. Направи ми впечатление със силното си изказване – като дикция, тембър и съдържание.

Много по-късно го гледах (заедно с цяла България) по телевизията и слушах неговите беседи по случай 1300-годишнината от създаването на българската държава. Словото му се лееше с лекота, той не четеше; създаваше се впечатление, че събитията се развиват пред него, а той само ги описва; историческите факти предаваше ясно, образно, пламенно, с нужния патриотизъм. Тогава – през 1981 година Николай Генчев се превърна в един от най-ярките телевизионни образи.

Десет години по-късно бурните събития в университетите принудиха академик Никола Попов да се откаже от ректорството и Общото събрание на СУ избра на негово място проф. Н. Генчев. Станахме колеги, което позволяваше по-често да се срещаме. Но истинското ни сближаване стана през пролетта на 1992 година, когато американското посолство ни включи в една група ректори за едномесечна визита в САЩ, с цел запознаване с особеностите на тяхното висше образование.

“Избранниците” (шестима ректори) се събрахме в американското консулство, за да попълним необходимите формуляри. Отговаряхме добросъвестно на въпросите, докато стигнахме до “коварния” въпрос: “Бил ли сте в ръководства на партийни организации?” Дватамата с Н. Генчев се оказахме “бялзани” по тази линия и отидохме при консула да попитахме дали има смисъл да попълваме целия формуляр. Консултът се засмя, каза ни, че

това са стари анкети и този въпрос вече не е актуален за тях. (Въпросът, обаче, се оказа “актуален” за нашата млада демокрация. Девет месеца по-късно българският парламент прие “Закона Панев” и ние с Николай Генчев трябваше да освободим ректорските места).

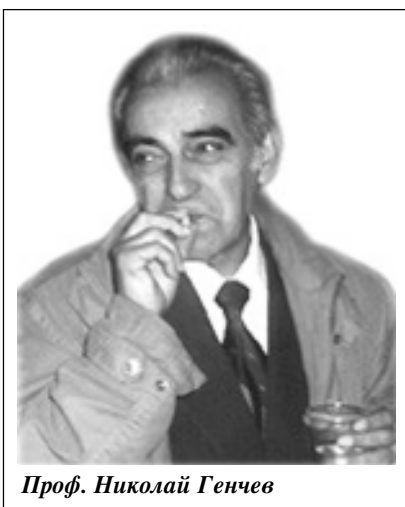
В САЩ бяхме точно един месец. Посетихме няколко щата и близо 30 институции, свързани с висшето образование: университети и колежи, агенции и асоциации, сенатски и щатски комисии. Заредиха се срещи, пътувания, гостувания, коктейли. В Чикаго присъствахме на ректорска конференция под наслов “Да възвърнем интереса на обществото”. В много от вечерите бяхме свободни и имахме чудесната възможност да общуваме, да се опознаем. Професор Николай Генчев беше в центъра на вниманието – с авторитета и опита си, с ерудицията и с изключителното чувство за хумор.

Програмата беше претоварена, ние допълнително се натовавахме през вечерните часове – със студено уиски и с горещи разговори. На някои от официалните срещи Николай седеше със затворени очи, привидно задрямал, но когато започваха дискусиите, задаваше на домакините точни въпроси и правеше уместни коментари, което показваше, че следи внимателно разговорите.

Истина е, че някои от лекторите ни говориха тривиал-

(по случай 75 години

ни неща, които ние – всички – изпечени вече администратори, познавахме добре. Николай иронизираше тези ситуации, в които към нас се отнасяха като към неграмотни. Тогава той измисли определението “нашият троен освободител”, подигравайки се на бързо ориентиращите се към Запад български политици

Проф. Николай Генчев

(по аналогия с “двойния освободител”, както дълго време преди това наричахме Руся).

Няма да забравя хапливата забележка, която Николай направи на една среща, след като домакините прекалиха с хвалбите си за своите постижения. След едно-две протоколно-похвални изречения (той беше майстор на това), неочаквано провокира американските колеги:

“Човечеството никога няма да прости две престъпления на вашата държава: първо, че унищожихте една древна индианска култура и второ, че забранихте пушенето вътре в сградите!”

След първото “престъпление” ченетата на домакините увиснаха, но опитният професор умело смекчи “винага” на американската наука със шегата за цигарите и всичко приключи със смях.

Цигарите бяха неговата голяма слабост и страст. Ку-

фарът му беше пълен със стехове цигарени кутии. Веднъж сподели, с известно угризение, как е удивил германските доктори като запалил цигара веднага щом дошъл в съзнание след сърдечната операция. През всяка почивка излизаше да пуши. А в САЩ наистина е забранено да се пуши в сградите: който желае – да излиза вън. При едно посещение през почивката се отправихме вкупом към тоалетните. Николай запали цигара, разговаряхме. Изведнъж влезе деканът домакин и Николай се сконфузи. После, проявявайки своята природна находчивост, помолти преводача: “Кажете на господин декана, че се чувствам така, както преди 50 години, когато директорът на прогимназията ме хвана в клозета с цигара”. Случаят приключи отново със смях, санкции нямаше.

Вечерите наистина бяха приятни. Събирахме се всички, или по двама-трима и обсъждахме ситуацията в страната, поведението на политиците. Тук Николай беше ненадминат в оценките си – той познаваше добре всички стари и новоизлюпени лидери: от Президента до Сулю и Пулю. Характеристиките му бяха точни, речникът му – изпъстрен с невероятни каламбури, езикът му – шлифован. В него присъстваха и богатството в словото на Увалиев (много харесвах неговите статии), и езоповският стил и чудомировският хумор (гр. Николаево, родното място на Н. Генчев, е на 20-ина километра от Казанлък).

Често разговаряхме и за собствените си проблеми – административни и професионални. С Владо Попов – ректорът на Великотърновския университет, водихме спор за това коя наука е по-точна – физиката или историята. Моят “тичърка” – проф. Иванка

ПРОФ. НИКОЛАЙ ГЕНЧЕВ

от рождението му)

Апостола (така я нарече Николай още щом научи, че ми е преподавала философия) разказваше много неща от историята на философско-историческия факултет, в която един от главните герои беше Николай Генчев. Самият той разказваше често за своите учители, особено за професор Бурмов – мисля, че му беше пример за подражание. Николай споделяше, че вече е спрял да води всякакви учебни занятия. Шегуваше се в своя стил: “Спрях да давам вече и консултации, защото не мога да правя разлика кога студентката идва на консултация и кога да я консултирам”. Спомням си и други заедки от него:

- “Югозападният университет открива североизточен филиал”

- “Предстои да открият университет в Горно Уйново”

- “Димитровград няма да бъде преименуван, защото министър-председателят е Филип Димитров” и т.н.

Когато беше необходимо, Николай показваше изключителни дипломатически умения. От него научих, че е бил няколко години в апарата на ЮНЕСКО и е обиколил много държави. “От европейските държави – споделяше той, само в Швейцария и Холандия не съм ходил” (в началото на 1993 г. ние двамата бяхме в Швейцария за 2-3 дни). Веднъж ми разказа как е вдигнал на крака целия Бундестаг, завършвайки приветствието си с приноса на Велика Германия в световната култура. (Няколко месеца по-късно, присъствах на награждаването му от френското правителство, на което той направи бляскава характеристика за ролята на Франция в историята на човечеството.)

Николай Генчев притежаваше всички качества на политик и държавник. Но в очи-

та на новите демократи имаше компрометиращо минало и тесни връзки със старата номенклатура. От друга страна, силите му бяха вече намалели, особено след байпасите, които му бяха правили в Германия. Президентът Жельо Желев много го ценеше и дори се опитал да го склони да възглави правителството след оставката на Ф. Димитров. Тогава Николай бил в Охрид и президентът изпратил спешно свои

силата на нашите закони, трябваше и да администрира. Това го гнетеше, искаше всеки началник на отдел да си гледа работата и да решава проблемите, за които е назначен. Веднъж сподели, че би желал да се направи стълба от ректорския кабинет надолу до булевард “Руски”, за да може да се измъкна от натрапчивите посетители, готови по цели часове да го причакват в коридорите на университета.

По време на пребиваването в САЩ ние с проф. Генчев много се сближихме и като се върнахме често го посещавах.

Отляво-надясно са проф. Никола Балабанов, проф. Николай Генчев и проф. Владимир Попов - тогава ректори съответно на Пловдивския, Софийския и Великотърновския университет. Снимката е в Чикаго-сити, 1992 г.

хора да го уговорят за висок пост. Професорът им се изсмял и отказал.

С Ж. Желев са били големи приятели. Дори и като президент той го е търсил за “неформално общуване”, да берат, например, гъби в Балкана. Николай споделяше, че се чувствал неуютно, защото зад дърветата са се мяркали силуетите на президентската охрана, неизбежно съпровождаща държавния глава.

Николай Генчев не криеше, че ненавижда административната работа. Като ректор на най-авторитетния университет той имаше да изпълнява много представителни функции, но заедно с това, по

ник-председател в резиденция “Бояна”.

Сигурен съм, че Историята бързо изтри този факт от страниците си. Патосът на проф. Генчев беше “загасен” още на другия ден, когато парламентът прие “Закона Панев”. Ние с него попаднахме под клаузите на този закон. Николай вярваше, че Желев ще върне закона, но претърпя поредното разочарование от “демократията” и нейния идеолог.

Професор Николай Генчев имаше сложна съдба. Тя го издигаше като любимец на обществото и част от неговия елит, ту, заради независимото му и нестандартно поведение, го тласкаше надолу. Но талантът му всички признаваха, от острия му ум се възхищаваха, а много се плашеха.

Миналата година с любопитство прочетох спомените на Н. Генчев, отпечатани като том пети на неговите произведения. Там се разкриват сложните му отношения със средата, в която е работил и общувал. Моето лично мнение (споделих го и с проф. А. Каргалов, и с покойния проф. Й. Николов) е, че някои от историите в книгата са в известна степен прередактирани (по-ясно казано – не са автентични). Струва ми се, че издателите са се опитали да изкарат Н. Генчев като някакъв герой – единак, който се държи предизвикателно с всички началства, позволява си да сплетничи по адрес на своите колеги, да се държи безобразно в компании и т.н. Този образ съвършено не се покрива с моите впечатления за професора. И мисля, че той няма нужда от каквато и да е подобна героизация.

Аз ще запомня професор Николай Генчев като пронизателен, ерудиран и талантлив учен и човек, една от емблематичните фигури на българската научна интелигенция през последната четвърт на миналото столетие.

Неговият кабинет беше винаги отворен за мен. Секретарката му, Росито (по-късно Герджиков я взе в Народното събрание), знаеше за нашите взаимни симпатии и ме пускаше при него, даже когато “отсъстваше” за другите.

На тържествения обяд, даден от Президента на 7 декември 1992 г. в чест на студентския празник, проф. Н. Генчев ме предложи за заместник-председател на Съвета на ректорите, което единодушно беше прието. Николай стана с чаша в ръка и с необясним патос обяви: “В историята на нашия съвет завинаги ще останане фактът, че проф. Никола Балабанов е избран за замест-

ВИСШЕТО ОБРАЗОВАНИЕ В ИСПАНИЯ

Първият испански университет е основан в Саламанка през 1218 г., Барселонският университет – 1450 г., университетът в Гранада – 1526 г. В числото на най-престижните “млади” университети са Мадридският, Севилският и Валенсиянският. В Испания има 47 държавни и 10 частни висши учебни заведения. Държавните се котираат по-високо от частните, а по испанските закони само университетите могат да дават висше образование.

Испанските вузове традиционно са силни в областите история, география, философия, латински и физика. Сега в учебните планове са включени нови направления – екология, информационни технологии, биомеханика. За ниво на образованието следи Националният институт за качество и оценяване (Instituto Nacional de Calidad y Evaluación) към Министерството на образованието и културата, който публикува ежегодни отчети.

Академичната година е разделена на два семестра. Първият е от средата на септември до 20 декември, а вторият започва от 9-16 февруари и свършва около 22-29 май.

Университетът в Саламанка

Университетът в Саламанка достига върха на своя разцвет през Златния век на Испания. През XIV век тук се изучава гражданско и каноническо право, медицина, логика, граматика и музика. Постепенно обаче все повече внимание се отделя на теологията. В първите години на петнадесети век е открит първият колеж за бедни студенти, който носи името на св. Вартоломей. Както всеки средновековен университет и този в Саламанка бил изграден от относително автономни “големи” (maiores) и „малки“ (minores) колежи, като “малките” били в по-голяма степен светски от “големите”. В “малките” учили всякакви приложни науки, включително и военно дело.

През 1584 г. в университета имало 6778 студенти – рекордно число за цялата история на учебното заведение. Разходките на студентите, облечени в износени плащове и стари

шапки, смущавали покоя на гражданите, често завършвали с дуели или боеве с ножове. Те влезли в испанската литература и фолклор до такава степен, че нито един класик от 16-17 век, започвайки със Сервантес, не

ли да се финансира експедицията на Христофор Колумб. Те дали зелена светлина на действията генуезец.

Професорът по антична философия и филология и ректор на Университета в Саламанка Мигел де Унамуно е една от най-забележителните фигури сред европейските хуманисти от началото на XX век. През 1914 г. на ректорския пост го сменил друг велик учен хуманист – Хосе Ортега-и-Гасет.

Иначе Университетът в Саламанка е спокойно, тихо мяс-

тум, около мюсюлманската крепост Алкала на р. Енарес. Макар че населението нараствало доста бързо, статут на град Алкала получил чак през 1683 г., когато вече бил в сянката на разположената наблизо нова столица – Мадрид.

Необходимостта от учебно заведение в центъра на Испания била очевидна и светските и духовните власти от време на време обсъждали идеята за неговото създаване. През 1459 г. римският папа Пий II дал разрешение на толедския архиепископ Алонсо Карильо да открие в Алкала училище, където “в определени дни, в предварително уговорено време” можело да се преподава граматика и свободни изкуства. Да се назове това университет или даже колеж било още много рано: за катедра по теология и каноническо право никой даже не се и замислял, а граматика преподавали от време-навреме във францисканския манастир Сан Диего.

Но авторитетът на местното училище постепенно започнал да нараства и по-късно учебното заведение било трансформирано в университет. В неговите аудитории се изграждал църковният, държавният и интелектуалният елит на страната. Тук учили Лопе де Вега, Франсиско Кеведо, граматикът Антонио де Небриха, по не съвсем достоверни сведения за известно време тук бил студент и основателят на ордена на йезуитите Игнатий Лойола.

Културният живот на университета представлява особен свят. Тук има театрално студио (Aula de Teatro), което предлага семинари по теория и практика на сценичното изкуство заедно с Кралското училище за драматични изкуства. Университетът има също хор, собствена телевизия, вестник, който излиза в тираж 25000 броя, радиостанция, също така и Център за обработка на информация, оборудван с най-съвременни компютри.

Образованието в Мадридския университет продължава 4, 5 или 6 години, в зависимост от специалността.

подминал образа на студента авантюрист. Саламанка станала пословична.

Филолог и поет бил и великият дисидентстващ професор от Университета Луис де Леон. Неговата преводаческа дейност съвпада с най-знаменития период в испанската история – царуването на Филип II. Луис де Леон извършил куп “идеологически грешки”: превел “Песен на Песните” на кастилски, намерил грешки в латинския превод на Библията... За това бил изправен на съд от инквизицията и хвърлен в затвора във Валядолид. След пет години бил освободен и върнат в катедрата в Саламанка. Има легенда, че той започнал своята лекция с фразата, на която бил прекъснат преди пет години.

Слава на Саламанка донесло не само словото. Именно тукашните учени се проявили в качеството си на експерти, когато трябвало да се реши да-

то. Градът, където повечето жители са студенти, при залез се облива в злато (свойство на тукашните камъни, съдържащи примеси на желязо). За занимания с испанистика, във всичките й проявления, подобро място не може да се намери. Тук има великолепна библиотека и богати архиви.

Мадридският университет

В испанската столица има много университети – Политехнически, Автономен, Европейски... Но най-важният, най-славният и най-старият е разположен не в Мадрид, а в малкото градче Алкала-де-Енарес, недалече от столицата. Градът е известен не само със своя университет, но и с това, че през 1488 г. тук се е родил авторът на “Дон Кихот” Мигел де Сервантес. Алкала в началото бил малко градче, построено на мястото на късноримското селище Комплу-

В СЛЪНЧЕВАТА СИСТЕМА ПЛАНЕТИТЕ ВЕЧЕ СА ОСЕМ

Деветата планета от Слънчевата система – Плутон, получи друг статут. Тя премина в категорията “джудже” с решение на Международния астрономически съюз от края на август. 2500 астрономи от цял свят дискутираха в Прага дали планетите да бъдат 12 или 8.

Към първоначалните девет евентуално трябваше да се добавят астероидът Церера (най-големият астероид в пояса между Марс и Юпитер), спътникът на Плутон – Харон, и откритата неотдавна “десета” планета 2003UB313. Още от откриването на Плутон се спори дали да бъде смятан за планета заради малките му размери – 2390 км в диаметър. Проблемът стана още по-актуален след откриването на 2003UB313, чийто диаметър е около 3000 км. В крайна сметка беше решено Плутон заедно с Харон, 2003UB313 и Церера да преминават в категорията “планета джудже”, като предстои да се решава дали и други обекти от периферията на Слънчевата система ще им правят компания.

ПЛУТОН

Съществуването на тази планета е предсказано теоретично през 1915 г. от американския астроном Пърсивал Лоуъл (1855-1916), а е открита през 1930 г. от Клайд Томбо (1906-1997). В откриването ѝ може да се търси и някаква закономерност – през всеки век се открива една планета: XVIII век – Уран, XIX – Нептун, XX – Плутон, през XXI век е 2003UB313.

Томбо завършил училище в Канзас. После заминал за Аризона, за да работи в построенията от Лоуъл през 1894 г. обсерватория Флагстаф, преобладавайки името Канзас, което на местното наречие означава “Голямо небе”. Самият Лоуъл започва още през 1905 г. систематично търсене на планетата “Хикс”, която трябвало

да се намира зад Нептун. Той не дочаква нейното откриване, но неговите инициали – PL, винаги са свързани с нея. Двете букви образуват астрономическия знак на Плутон, за чийто съществуване е оповестено официално на 13 март, рождествената дата на Лоуъл. Новата планета получава името си на 1 май 1930 г. От многото предложения е избрано това на 11-годишно английско момиче от

Плутон

Оксфорд. По-късно става ясно, че още през 1919 г. френският астроном Рейно предлага неоткритата по това време планета да се нарича Плутон, но през 1930 г. неговото предложение било забравено.

За откритието си Томбо бил награден от лондонското Кралско астрономическо общество с медал и стипендия от 25 фунта стерлинги (равняващи се сега на около 1500 долара), а от щата Канзас получил стипендия за обучение в местния университет.

През 1992 г. 86-годишният професор по астрономия

Клайд Томбо с нескрито вълнение прочита писмо, получено от Националната аеро-космическа агенция на САЩ, което се оказва по-значимо от всички дотогавашни научни награди. Със задания в него въпрос не можело да се обърнат към никого друго в света. НАСА питала за разрешение да бъде посетен Плутон – планетата, открита от Томбо. Писмото било израз на уважение към известния астроном. Поддържайки задания от НАСА тон, Томбо дава своето съгласие, след което започва проектирането на полет на автоматична станция до най-далечната планета в Слънчевата

Астрономът П. Лоуъл предсказва теоретично съществуването на Плутон

до Слънцето, отколкото Нептун, поради което е бил всъщност осмата, а не деветата планета в Слънчевата система. Една пълна обиколка по орбитата извършва за 245,73 години или от откриването му през 1930 г. до сега не е направил и половин оборот. Диаметърът на Плутон е 5,3 пъти по-малък от диаметъра на Земята и 1,45 пъти по-малък от Луната. По размери Плутон отстъпва на седем спътника на големите планети – Луна, Европа, Ганимед, Калисто, Йо, Титан и Тритон. Неговата атмосфера е силно разрежена и се състои от метан, аргон, неон. Налягането на повърхността е седем хиляди пъти по-ниско от земното. Орбитата е силно изтеглена: сега планетата се отдалечава от Слънцето и скоро атмосферата ще замръзне и ще падне на повърхността във вид на сняг (твърд метан). Чак след двеста години Плутон ще се окаже на най-близко разстояние до Слънцето и неговата атмосфера ще може отново да се изследва. Средната температура е – 223 °С.

Международният астрономически съюз утвърди и имената на новооткритите спътници на Плутон. Предишните им наименования P1 и P2 бяха заменени с Никс (Nix) и Хидра (Hydra).

система.

Плутон е малка студена планета, намираща се четиридесет пъти по-далече от Слънцето в сравнение със Земята. Може да се наблюдава само с мощен телескоп – максималната звездна величина е +15,1. Поради бавното движение по орбитата яркостта практически не се променя през цялата година. Неговата орбита има и най-големия ексцентритет. Най-близката точка до Слънцето отстои на 4447 млн. км, а най-отдалечената – на 7392 млн. км. От 1979 до 1999 г. Плутон се е намирал по-близко

ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА - ФОРМА И СЪДЪРЖАНИЕ

Тодор БИКОВ

Глобализацията днес се налага във всички сфери на живота – от икономиката и технологиите до политиката и културата, но тя не е ново и непознато явление в хилядолетната история на човека. Само дълбочината, динамиката и всеобхватността на развитието ѝ са несравнимо по-големи.

„Глобален” и „глобалност” като понятия се появяват през XIX век, а научно те се изследват и разпространяват едва през втората половина на XX век.

Римският клуб постави началото на дебата за глобализацията и наложи термините „глобални явления”, „глобални процеси и проблеми”... чрез първия доклад на клуба – „За границите на растежа” от Едуард Пестел, публикуван през 1972 г. Но феноменът всъщност е от предисторическите времена: Месопотамските /Сенаарските / майстори на Вавилонската кула чрез опита да построят огромния стълп целяха, от една страна, да се изкачат на небето и да „конкурират” Бога на „негова територия”, а от друга – да си създадат наземен политически, икономически и културен опорен център, откъдето с общия език да наложат „нов световен ред”, като поробят всички племена и народи, отклонявайки ги от предназначения им път. След смешението на езиците тази идея на богоборците минава през различни етапи и форми на изява и развитие.

**Първа форма –
насилствена
„глобализация”**

В древните Египет, Персия, Вавилон... чрез войни и насилие се обединяват различни племена. Типичен пример е империята на Александър Македонски, който създава „глобален” ойкумен – единствен и универсален световен империум, изграден върху елинската цивилизация. Последващ образец е Римската империя, а в по-но-

во време Наполеон, Хитлер и Сталин продължиха тенденцията на насилствена глобализация. Понастоящем Съединените американски щати съчетават прийома с неистов икономически натиск върху страни и народи.

**Втора форма –
миграцията като
„глобализиращ” фактор**

Великото преселение на народите. От I до VII век в Римската империя нахлуват многобройни племена – германци, хуни и славяни, защото Азия и Европа са пренаселени. Създават се съвременните европейски народи и държави.

Кръстоносните походи през XII и XIII век също са феномен на глобално разселение. В стремежа си да отвоюва от мюсюлманите светите християнски земи Западът осъществява осем кръстоносни похода. Успешни са Първият поход, организиран от папа Урбан II /1095/, и Шестият. Плод на „Реконкистата” са така наречения религиозен туризъм – поклонничеството в Йерусалим, и пряката културна и междудивилзационна комуникация.

Великите географски открития. През 1492 г. Христофор Колумб достига Америка и европейците започват да я колонизират. В периода 1600-1664 г. Обединеното кралство установява 13 свои колонии в Северна Америка. Преди това Испа-

ния е завладяла днешните Мексико, Чили, Перу и други обширни територии от Централна Америка и Андите. Франция се сдобива с настоящия Квебек.

Днес също констатираме усилената миграция към САЩ, но и към Западна Европа. Икономически емигранти от бившите социалистически страни и цял свят търсят по-минък и живот в „обетованата земя”, макар че тя се самоопределя и отстоява като ареал на „златния милиард”.

**Трета форма
на „глобализация” –
идеологията
и мирогледът**

Още древните гърци в ученията на софисти и стоици говорят за универсалността на човешкото съществуване. Идеята се засилва в империята на Александър Македонски и доминира във всички последващи империи.

В епохата на Ренесанс космополитизмът става основно учение и успешно се конкурира с патриотизма и национализма при формирането на европейските нации-държави.

Всъщност това, което античността нарича „космополитизъм”, в следващите епохи се определя като „универсализъм”, „интернационализъм”, днес англо-саксите го наричат „глобализъм”, а

романо-германците – „мондиализъм”. Важното е, че зад тези понятия се крие една и съща тенденция – стремежът към унификация, който цели да ликвидира нациите и държавите, да обезличи света и да го подчини на един-единствен хегемон.

**Четвърта форма –
„информационната
глобализация”**

Според идеите и представите на днешните глобалисти светът се превръща в „информационна нация”. Глобализацията на икономиката, политиката и културата, позната още от древността, чрез масовите комуникации и съвременните информационни технологии създавала и моделирала протичащите глобални процеси във всяка област на обществения и националния живот, като така променяла и уеднаквявала не само неговото качество, но и основите на всяка отделна цивилизационна среда.

Четвъртата форма на глобализация е практически всеобхватна и универсална. Атаката ѝ срещу личността на индивида, обществата и нациите носи белезите и на трите предшествващи я форми, ала инструментите ѝ за въздействие са на качествено нов етап от технологическото и политическото развитие на човечеството. Западната католико-протестантска цивилизация е технологически най-развита и неприкрито се стреми да глобализира институциите си, като ги наложи на всички, да установи т. нар. „нов световен ред” дори със средствата на модерната война. Но очертаващият се вероятен „сблъсък между цивилизациите”, или между различията въобще, е непредвидим. И решаващ за съществуването на човека и Земята.

ЕКИП ОТ ПЛОВДИВСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ ПОЛУЧИ НАГРАДА НА МЕЖДУНАРОДЕН СЕМИНАР ПО МЕТРОЛОГИЯ В БЕЛГИЯ

TrainMiC (обучение по метрология в химията) е програма, която се ръководи от IRMM-JRC-ЕС (Институт по сравнителни материали и измервания към съвместните изследователски центрове на Европейската комисия) и се финансира от ЕС. Целта на програмата е да развива висококачествен европейски продукт – платформа за обучение с широко приложими резултати, посветени на принципите на метрологията в химическите измервания.

Задачата на програмата е да подпомага обучението по метрология на заинтересуваните страни – метрологични, акредитационни и вземащите решения организации, както и преподаватели в университети, за да се подобри инфраструктурата на измерванията. Стремехът е чрез подобряване на сигурността и качеството на химичните измервания да се постига намаляване на икономическите или социални загуби.

TrainMiC е разработен в сътрудничество на националните метрологични институти, избрани академични факултети и национални акредитационни органи заедно с организации като ЕВРОМЕТ/ЕВРОХИМ и ЕА, като обединява усилията на страните членки с тези в процес на асоцииране.

Повече информация може да бъде намерена в Интернет страницата на TrainMiC (www.trainmic.org).

От 2001 година TrainMiC развива мрежа от национални екипи със сертифицирани

През месец юни, 2006 година, IRMM-JRC-ЕС свика в Гел, Белгия, поредния сбор "Gathering of the clan Meeting" за дискусии и обучение на националните екипи на новоприетите и асоцииращи се в ЕС страни.

Българският състав от сертифицирани лектори се представява от д-р Емилия Василева

представяне на пример за установяване проследимостта на измерване, изчисляване на неопределеността и валидиране на аналитична процедура за измерване. Международно жури отличи българския пример на д-р Веселин Кметов „Определяне на злато в бижутерска сплав чрез пламъкова атомна абсорбция“ с приз за академичност и артистичност и екипът от български лектори спечели голямата награда – купа за най-добър пример и цялостна дейност.

В България по проекта TrainMiC до сега са проведени 9 семинара за обучение, в които са участвали повече от 350 специалисти от институти и организации, занимаващи се с изпитване и калибриране, като районите центрове за екологичен контрол (РИОСВ), здравния (РиОКОЗ) и ветеринарен контрол (РВС), енергетиката (НЕК), ВиК, предприятия на химическата индустрия – КЦМ-АД, Лукойл, СОЛВЕЙ и др.

В Химическия факултет на ПУ бяха създадени обновени курсове по "Метрология и статистика" за студенти университетска химия и компютърна химия, в които са залегнали новите концепции на TrainMiC.

В момента се разработват свободно избираем курс по "Компютърна квалитетрия" и магистърски курс по "Метрология и управление на качеството".

"Пловдивски университет"

Екипът на гл. ас. д-р Кметов с купата

инструктори, които по съгласувани програми да разпространяват актуалната и консенсусна метрологична платформа. С това се способства за хармонизирането на контролните и измервателни дейности в различните страни и се подпомага адаптирането на местните субекти към общите евро-стандарти (EN ISO/IEC 17025:2005; НАССР; ISO 9001:2000).

(посланик на българския екип в IRMM), Димка Иванова и Росица Чипанова от Национален център по метрология, доц. д-р Христо Чанев от СУ „Св. Климент Охридски“ и гл. ас. д-р Веселин Кметов от ПУ „Паисий Хилендарски“.

По време на обучението бе проведено състезание между екипите на България, Словения, Полша, Чехия и Румъния за

В Папуа-Нова Гвинея, при население около 4 милиона души, жителите на страната говорят на 800 местни езика. Сред тези езици няма нито един, на който да говорят повече от 100 хил. души. Ето и най-редките езици в света.

10. място: Независимо, че в Тайланд за единствен и безспорен език е признат тайският, в действителност половината от населението на страната говори на диалекти. И някои от тях, от гледна точка на лингвистите, се явяват самостоятелни езици. Това са лао, камуанг и пактайски.

НАЙ-РЕДКИТЕ ЕЗИЦИ

9. място: В Индия няма нито един език, който да се счита за език на мнозинството. Почти във всеки щат се говори на определен език. Най-редките индийски езици са – марати (щата Махараштра), орияа (Ориса), телугу (Андрха Прадеш), тамилски (Тамил Наду).

8. място: Още един малък език – алфендио или източен сепик. На него говорят 633 души.

7. място: На кандас (Нова Ирландия) говорят 480 човека.

6. място: На езиците лилау и сеймаг говорят по 450 човека.

5. място: Още по-рядък е езикът оун (западен сепик), на който говорят 384 души.

4. място: Сред не толкова екзотичните езици един от най-редките, по сведения на ЮНЕСКО, се явява естонският. И, забележете, повече от половината естонски ученици биха предпочели вместо естонски да учат английски език.

3. място: Най-редкият език в

Европа е ливонският, който е родствен на финландския. На ливонски понастоящем говорят около 200 жители на Латвия.

2. място: Към отскоро регистрираните редки езици се отнася и езикът сусуами, на който говорят само две семейства в областта Монровия. При това децата разбират този език, но не разговарят на него.

1. място: Най-редкият разговорен език на нашата планета е езикът бия. На него говори само една 87-годишна жена от село, намиращо се на границата между Камерун и Нигерия.

ПРОФЕСОР ТОДОР ИВ. ЖИВКОВ И ЕТНОЛОГИЯТА В БЪЛГАРИЯ

Меглена ЗЛАТКОВА

На 29 и 30 септември 2006 г. в град Чипровци се проведе конференция на тема "Проф. Тодор Ив. Живков в съвременната българска фолклористика, етнология и антропология". Пет години, след като напусна този свят, личността на професор Живков отново събра неговите ученици и съмишленици – всички онези, които продължават да вървят по своите пътища, носейки частици от идеите и посланията, които той завеща.

Проф. Веска Кожухарова-Живкова сподели, че е избрала гр. Чипровци за организиране на този форум като едно своеобразно връщане към началото, към родния край на нейния съпруг и родното му място – с. Митровци. Тази идея беше подкрепена не само от Историческия музей и Общината в града, но и от местната общност и хора, които го наричат свой "земляк".

Няма по-добра равностметка за земния път на човек от това, което оставя в душите и сърцата на следващите поколения, а професор Живков "завеща" много. Един поглед в програмата на конференцията е достатъчен, за да се реконструира една своеобразна символическа картография на фолклористиката, етнологията и

антропологията в България след 70-те години на 20 в. Идеите му за изследване на фолклора като тип култура, за измеренията на етничното, за преосмислянето на традицията, за новите търсения на науката в съвременността, за ролята на музеите като изследователски центрове и за фолклорните фестивали в модерната епоха бяха само някои от акцентите, които участниците в конференцията разработват в своите собствени изследвания и научни дирения.

Освен учен и учител, професор Живков в своя път създаде школа и институции – Института за фолклор към БАН, списание "Български фолклор", мрежа от музеи, фолклорни фестивали и не на последно място –

Проф. Тодор Ив. Живков

университетска етнология. Една част от бившите участници в ръководения от него през 80-те години в Софийския университет кръжок "Иван Шишманов" станаха и първите негови съмишленици не само в Института за фолклор, но и преподаватели в създадените преди 15 години специалности Етнология в Пловдивския и в Югозападния университет. Други поставиха началото на Департамента по Антропология в Нов български университет или създадоха лекционни курсове по етнология в Търновския, Шуменския и Русенския университет,

както и във вече несъществуващия Славянски университет.

И тъй като професор Живков говореше за етнология, но и за етнологии в своите книги и лекции, днес можем да кажем, че това разнообразие е научна реалност в България. В конференцията взеха участие преподаватели от Софийския университет, както и научни сътрудници от музеите в градовете Чипровци, Сливен, Велинград, Русе, Варна, Видин, Бургас, Враца, Шумен, Монтана и Архитектурно-етнографски комплекс "Етър".

Забравата идва тогава, когато изчезва споменът. Макар и напуснал този свят, Професорът, както го наричаме неговите ученици, е сред нас – с книгите, с идеите и "хулиганския" ентусиазъм на откривател и изследовател, с който виждаше света наоколо. В Пловдивския университет той намери не само съмишленици и подкрепа, но създаде специалност Етнология в рамките на филологическото образование, която прерасна по-късно в катедра, катедри, а от скоро стана част и от все още младия Философско-исторически факултет.

ЛЕТНИТЕ ИЗЯВИ НА УЧЕБНИЯ ТЕАТЪР

Инна ЦЕРОВСКА

Студентите от специалност "Актьорство за драматичен театър" – дългогодишни фенове на Шекспир и неговите блякави зрелища, направи „Комедия от грешки“ в с. Паталеница на лятна сцена. С премиерния спектакъл беше открит новият летен сезон. Студенти и деца от Шекспировата театрална школа "Петровден" "влизат в кожата" на героите на „Комедия от грешки“ – постановка на Вяра Начева, възпитаничка от класа по актьорство на проф. Елисавета Сотирова. Пъзелът е толкова сложен, че който не си е научил уроците по западноевропейска литература, може и да се обърка.

Двайсет и три години преди разказваната история се раждат две двойки близнаци – господари и слуги. Буря в морето обаче

ги разделя. Когато навършват 18 години, спасените от търговеца в Сиракуза Егон тръгват да търсят братята си. Така съдбите, желанията и чувствата на участниците се преплитат във всички въз-

можни комбинации. Темата за двойствеността и търсенето на идентичността е ключ в разнищването на морала и страстите. За вдигането на адреналина допринасят музиката, костюмите и

хореографията.

Попадаме в клопката на кривите огледала – героите не знаят как и защо са попаднали в тези ситуации. Съжителство между смешното и тъжното. Грешките са разкрити. Движим се. Ускоряваме темпото. Героите се превръщат в част от комикс...

Надяваме се, че следващото лято в нашия театрален комикс ще се включат и новоприетите ни студенти, които на 4 октомври 2006 г. имаха първото си представяне пред публика. Техен художествен ръководител е проф. Димитрина Гюрова и асистент Емил Бонев. Плановите на екипа са много амбициозни и смятаме, че те ще дадат добри творчески резултати.

Очакват ни нови премиери на сцената на Учебния театър, които ще бъдат предизвикателства за театралната публика.

И НИЕ БЯХМЕ КАТО ВАС

... Помисли все пак – в живота ти това ще става и сигурно и досега е ставало. Може да е един, може да са много. И да са влюбени в теб, да те харесват. По различен начин, в различна степен, с различни цели... За някои може никога да не разбереш, за други ще е постоянно – може и цял живот, ще ти досаждат. Едни ще го изразят красиво и ще им вярваш, други – неумело, трети – оръзко, привлекателно, нагло, безочливо... Не виждам нищо нелогично в това да се радваш на чувствата, които всички и всякакви хора изпитват към теб, те топлят и създават удобства, няма място за страх... Не всички получават това. Не всички привличат интерес, възхищение, обич, любов, страст. Някои хора никога не ги получават. За някои хора такива неща не съществуват, някои хора не знаят за тях. Трябва да има нещо у самата теб, за да се случи... Какво значи да нараняваш? Всеки от нас го прави волно или неволно, а понякога дори целенасочено...

Спря да пише. Не беше удобно да го вмести в текста за съобщения. Копира го в текстови файл, тук можеше по-лесно да редактира, да коригира, да допълва, да изтрива, да чете и да пише. Да плете текста, да го оплита и да го заплита в подтекст, в интертекст.

Отдавна беше съмнало, нощта беше свършила, както обикновено се случва, късая дълга нощ на късното лято, в нея започваше есента. Трябваше заглавието да е „Степени на чувството“. Но така текстът би подвел като есеистичен. А беше драма, беше история и разказ едновременно. Един разказ, изпълнен с чувства.

С него се налагаше да изведе от романа (кой роман, на живота ли?) доста важен централен герой. Романът беше чужд, героят беше чужд, можеше ли човек да се намес-

Разказ от Йордан КОСТУРКОВ

ва в чужди романи и да манипулира чужди герои?

Всъщност, какви са степените на чувството? Приятелство или дружба – хомосоциални или хетеросоциални? С и без генитален контакт? Оттук някъде се започваше, защото всичко друго би било твърде бегло и повърхностно, за да представлява интерес. Не

Разказът е от най-новия сборник на автора – „Носталгия. Разкази т. IV“ (под печат). Белетрист, преводач и университетски преподавател по английска и американска литература в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, Йордан Костурков е издал четири сборника с разкази и новели („Малка е Троя“, „Без условности“, „На другия бряг“, „Откриването на сезона“), а само през 2006 година два сборника с литературни портрети – „Новини от миналия век“ (американски писатели) и „Тайният живот на великите английски писатели“, и „Настолна книга за писатели и читатели“, както и преводи на романи на Гор Видал, Синтия Озик, Джером К. Джером и помагалото по превод „Пощенски коне“, които се ползват с огромен успех сред читателите.

представляваше интерес.

Двете котки от различна порода и с различно родословие дори не се интересуваха от пола си или възрастта си. Те бяха просто две котки, които съжителстваха в наскоро ремонтирания апартамент, новият им стар дом, и имаха толкова много неща да опознават наново, включително и себе си.

Трябваше да ги нахрани, да им почисти. След това да ги остави на мира.

После щеше да се върне при компютъра, където не се налагаше да се върши нищо спешно и неотложно. Имаше толкова други спешни и неотложни неща. Като че ли обаче най-необходимото, най-приятно и най-ужасно се налагаше определянето на степените. На чувството.

... ВВ (НДП = ЧРД?)... Забавни са ми текстовете... Творец, внимателен, изящен, проникателен... Африка. Ще звъня... Аксесоари... Нямаше те. Тръгване по-рано. Орхан Памук, Рътлидж, Дъръм. Добра финансова сигурност... Обичам да чета дълги писма. Губя настроение за излизане. Ще те покая на по-приличен

детайли и усещания. Не ми се иска да наскърбявам или наранявам никого. Надявам се с тези думи да не го правя... Ти не успя дори да се разведеш...

Какво друго трябваше да се добави, трябваше ли да се добавя, за да има смисълът смисъл? Какъв беше процентът или съотношението в теорията на Хемингуей за айсберга? Някой се „е...ва“. Това хубаво ли е или лошо? Достатъчно ли е десемантизирано? А какво да се прави с цитатите? Те са част от историята, не бива да ги променяме – „п... майни“. Колкото и да е вулгарно, друг го е казал, напълно десемантизирано. Важното е да се изгражда образът.

Шефът на клиниката поканва новата сестра в големия си кабинет, вратата е отворена. „Имате ли нещо против да остана с Вас в стаята? Аз вписвам в отчета си всички, макар и неволни прояви на сексуален тормоз.“ Това е точен цитат. И така нататък.

Не бива да се говори нещо, което не бива. Ето това е. То трябва да остане извън текста, подтекста, контекста и интертекста. И така нататък.

И накрая, заглавието най-вероятно не е нито „И така нататък“ (това е друго заглавие), нито „Извън текста“, нито дори „Степента на чувствата“. Вярното заглавие е „Зелен бъз“. Важното е обаче никой да не бъде засегнат. Октомври-ноември идва. Зимата се намества на мястото си.

Между другото трябва много да се внимава, ако една семейна жена разговаря по телефона в банята. Банята, в този смисъл, е едно опасно място. Жените работят много със знаци. Има и цели теории за езика на жените. И този на мъжете и тяхната езикова несъвместимост.

... Магазинерката каза на колежката си касиерка (опитвайки се да вземе някаква забутана под рафтовете стока): „Деси, искам да ти бръкна между краката?“ ...

терен. Друго си е като има човек да разменя книги, а не да си говори сам... Котаракът е много достолепен. Те повече приличат на кучета, отколкото на котки... Ваканцията ми в снимки. Дано да ти харесат... Откъде намери тази снимка. Спомням си тази първа за мен конференция. Сега изглежда много странно и смешно и толкова далече във времето... Не ми остава време и сили, но прическата е направена. И умната!... Национален космически център в Лестър... „Историята“ повече става за зимата... Погребението на Нина... Комплименти и хубави думи. Карат ме да се чувствам неудобно... Много ценя. Изключителни качества, фин усет за слово и литература. (Наоколо няма много такива.) Чувство към